

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFØRENINGER.

Nr. 53.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 31. December 1893.

VI. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Ærede Postabonnenter mindes om, at Kvindebladet „Hvad vi vil“ maa være bestilt og betalt paa nærmeste Postkontor *snarest muligt*, for at Forstyrrelse i Tilsendelsen kan undgaas.

Nutidens Barmhjertighed. *)

Religionen, Verdensmoralen, anbefaler de rige at øve Barmhjertighed paa den fineste Maade og endog uden at navngive sig. Evangeliet siger: „den højre Haand maa ikke vide, hvad den venstre gør.“ Jeg har hørt nogle hævde, at i vor nuværende Samfundstilstand, da de rige hver Dag bliver misundte, mistænkte og bagvaskede, var det bedre, at *Barmhjertigheden gav sig tydeligt tilkende, at den, om man vil bruge det Udtryk, satte sit Navn under sine Gaver, for at afvæbne Misundelsen og tilskynde til Efterligning.*

Hvad mener vore Filosofer i Salonerne, Mænd og Kvinder herom? —

En Filantrop.

De af vore Læsere, der har svaret paa det, hvorom man netop spurgte dem, har erklæret sig for den *aabenlyse Barmhjertighed*. Vi anfører her de Breve, som bedst samler deres Bevisgrunde.

Barmhjertigheden som Sædelærens Grundlag er det forbi med. Nu er man videre;

*) I Pariserbladet „Figaro“ behandles af og til vigtige Samfundsspørgsmaal, stillede til dets Læsere, og af disses Svar offentliggøres saa de, der nærmest synes at løse Opgaven. Vi meddeler et af disse, der ogsaa synes at kunne interessere danske Læsere.

uu er det en Gæld, som alle erkender, de staar i, og som den Del af Samfundet, som bliver rig, paadrager sig overfor den fattige Del deraf. Deri ligger hele Socialismen.

Hvorfor skal man da skjule sig for at betale en Gæld.

Naar et Medlem af en Familie kommer i Nød, har Loven Midler til at tvinge hans rige Slægtninge til at komme ham til Hjælp. . . Det kaldes en Tærepenge. Han, der modtager dem, ser paa dem, som paa noget, der skyldes ham . . . han, der giver dem, som paa en Skat paa hans Indtægter, lige saa kedelig at betale som en anden.

Hvor er Barmhjertigheden heri?

Efter de evangeliske Forskrifter og de deri liggende republikanske Teorier er vi alle Lemmer af én Familie og har Pligter at opfylde overfor vore fattige Slægtninge. Ved at gøre dette viser vi ikke Barmhjertighed.

Barmhjertighed, den skønneste, den bedste af alle Dyder, betyder Kærlighed til Næsten, til de rige, de smaa, saa vel som de lykkelige. Man kan være barmhjertig uden at give Almisser i Ordets nøjagtige Mening; man kan gøre meget godt uden at være barmhjertig.

Menneskets Mangler og Egenskaber angaar kun ham selv. I Samfundet viser sig Følgerne af disse Mangler, disse Egenskaber. Det fuldkomne er sikkert dette: at gøre det gode af Kærlighed til det gode uden at vente Fordel eller blot Tak derfor, men hvor sjældent møder man denne Fuldkommenhed. Dersom de, der er fuldkomne, var ene om at hjælpe de fattige, da vilde disse mange Gange intet have at spise. For at danne Foreninger, hvor Lægemedler uddeles frit, for at bygge Hospitaler, for at stikke de gamle en Mundfuld Brød i Munden behøves der Penge fra alle de rige: de gavmilde som de karrige. Hvad gør det, hvorledes

de giver, naar kun de giver? Og siden det har vist sig, at mange samlede Underskrifter er et kraftigt Middel til at gøre Reklame og en sikker Maade til at trække Penge ud af de genstridige Kasser, saa lad os raabe Leve for Barmhjertigheden, der opslaar sine Plakater paa Gadehjørnerne.

Man maa ikke gøre de rige værre, end de er. Det er ikke altid kun Fornøjelsen ved at se deres Navne trykte paa de store Lister, der er deres eneste Bevæggrund til at tage Del i disse Barmhjertighedsgerninger.

For Tiden er de store Formuer for Størstedelen samlede i Hænder, der arbejder. Har de virkelig ligesom de, der ikke arbejder, Tid til selv at bringe de fattige deres Skærv og trøstelige Ord.

De, der ikke selv har Midler til at give, maa se, at det tilfalder dem, at gaa op paa Tagkamrene, for at drage Elendigheden, som gemmer sig der, og at afhjælpe den ved ikke at spare deres Fod. Saadan har visselig den største Fortjeneste, men det er ingen Grund til ikke ogsaa at beundre dem, der har Magt til ved et Pennestrøg at lindre et Menneskes Ulykke, og som gør det uden at være bødt derom og uden Karrighed. Jeg kan ikke lade være at se med Mistillid paa dem, der lader saa dydige og saa omhyggeligt skjuler det gode, de gør. De tre Fjerdedele undlader at navngive sig for derved at kunne give mindre, end de burde.

Export.

Jeg udtaler mig uforbeholdent for den Barmhjertighed, som viser sig tilskue med Navns Underskrift. Først fordi det er min Grundsætning, thi jeg mener, at enhver god Gerning kan taale at ses. Falsk Beskedenhed er i mine Øjne lige saa meget at dadle som Praleri. Da Barmhjertigheden er en Dyd, der bestaar i at nægte sig selv, hvad